

ALBINA

REVISTĂ ENCICLOPEDICĂ POPULARĂ

APARE ÎN FIE-CARE DUMINICĂ

Abonament, pe an în țară . . . Lei 5 Abonament, pe an în străinăt. Lei 8
 „ „ 6 luni în țară. „ 3 Un număr 15 bani

Manuscrisele nepublicate se ard.

COMITETUL DE REDACȚIE:

P. Garboviceanu
C. Rădulescu-Motru
G. Coșbuo
I. Otescu
P. Dulfu

G. Adamescu
V. S. Moga
H. Nicolaescu
Const. C. Pop,-Tașcă
Gr. Teodosiu.

Redacția și Administrația Str. Mântulăsa, No. 9.

S U M A R:

Take Ionescu, Circulară către directorii școlilor secundare. — *Grig. Teodosiu*, Slănicul din Prahova. — *G. Coșbuo*, Cum trăia Domnitorul în război. — *P. Ispirescu*, Balaurul cel cu șapte capete. — *G. G. Cârtescu*, Cultura viermilor de mătase. — *I. Halippa*, Cere-moniile nunței. — *Ienăchiță Văcărescu*, Turturica. — Mare sgârșit!. — *Smara*, Cântecele școlarilor. — *Radu*, Gândiți-vă la copii!. — *Baicu Delabălșai*. — De, tricosule că ești cu mine. — *N. Moroiu*, De la învățătorii din județul Muscel. — *G. Coleș*, Rutina. — *Chirilă Rășcanu*, Păianjenul. — Lupta unui taur cu un leu. — *D. G. Vulpescu*, Spre progres. — *I. Istrate*, Distribuirea premiilor în com. Bârsesei. — Informațiuni. — Serbarea zilei de 10 Mai în com. Vulpesel, Argeș. — Tabloul general al candidaților și candidaților cari au reușit la diploma de capacitate pentru titlul de institutore și institutori. — Apel. — Mulțumiri. — Poșta administrației.

Ilustrațiuni: Locuința Domnitorului în Poradim. — Nicopole și podul peste Dunăre. — Copil de bețiv lovit de bôla copiilor.

INSCIINȚARE

Adresându-ne prin scrisori personale abonaților rămași în urmă cu plata abonamentului, primim ținnic încunoscințări de la un mare număr de abonați, că au achitat către diverse persoane, cari au avut liste și prin cari au fost abonați.

Rugăm dar, persoanele car au bani încasați în numele nostru, să bine-voiască a ni-i trimite de urgență, petru a evita reclamațiuni; cu atât mai mult, că unor abonați cari au plătit, dar noi n'am primit banii nici măcar pentru anul trecut, li s'a suspendat trimiterea revistei.

Sperăm, că cei-ce au încast banii și nu i-au trlmis încă, se vor grăbi a-i trimite, pentru a evita neplăceri atât pentru d-lor cât și pentru noi.

**Circulara d-lui Ministru al cultelor și instrucțiunii publice cu No. 46.367
din 7 Iulie 1899, adresată către directorii școlilor secundare.**

Domnule director,

Este cunoscut că, prin art. 16 al legii învățămîntului secundar și superior din 23 Martie 1898, s'a hotărît ca efectivul unei clase secundare să fie de 50 elevi pentru primele patru clase, și de 40 de celelalte.

În același timp, tot prin același articol, s'a prevădut dispoziția ca, numai în cazuri de necesitate bine constatată, să se pōtă înființa clase paralele, făcēnd parte integrantă din școlă.

În precedentul an școlar s'a aplicat pretutindenī această dispoziție, atât de indispensabilă pentru propășirea școlēi, și s'a creat și un mic număr de clase paralele, în unele localități.

Am ajuns, însă, ast-fel la limita extremă a jertfelor, pe cari le pōte face Statul în această privință. Mai ales în acest an o creștere și mai mare a claselor paralele ar fi cu neputință. De alt-fel, budgetul exercițiului 1899—1900 a fost întocmit fără nici o alocațiune pentru creare de clase paralele.

Vē pun, dar, din vreme în vedere că, cu ocazia nouilor înscrieri, să bine-voiți a vē conforma dispozițiunilor legēi și regulamentului și să nu pierdeți din vedere că, cel puțin de rîndul acesta, ministerul nu pōte crea noi clase paralele.

D-vōstră, care știți, pe de-o parte, greutățile didactice de a înmulți fără cuvînt nisce clase, în cari învățămîntul e fără discuție mai slab de cāt în clasele ordinare; iar pe de altă parte că chiar noile clădiri școlare, pentru cari s'au cheltuit atâtea milioane și în cari să rezervase săli de prisos, nu mai pot cuprinde noi clase, mai ales în urma bifurcării studiilor în cursul superior, veți bine-voi să explicați părinților, ai căroră copii nu ar găsi loc în școlēle d-vōstre, absoluta imposibilitate și didactică și financiară, în care se găsesce Statul, de a mai înmulți, de alt-fel fără folos, numeroșele clase pe cari le au școlēle nōstre secundare.

Primiți, vē rog, d-le director, asigurarea deosebitei mele considerațiuni.

Ministru, Take Ionescu.

SLĂNICUL DIN PRAHOVA

n călător din părțile noastre, care voesce să vadă Slănicul din Prahova cu ocna și cu apele sale minerale, se urcă la Ploesci în trenul ce duce la locul dorit.

După un drum de două césuri spre munte, pe câmp și printre deluri, pe o pantă puțin simțită, în care vreme trenul a făcut două poște și un sfert, curiosul ajunge în orașelul Slănic.

În apropiere de acest loc, trenul trece pe marginea unei văi largi așezate între două deluri nu tocmai înalte. Prin acea vale curge gârla Slănicului, care își duce puțina și sărăcăcioasa ei apă pe o albie de prund și de bolovani aduși de pe la munte. Pe malurile astei ape e zidit Slănicul, un oraș liniștit, cu case orășenesci și țărănesci, ca mai toate orașele mici.

L-aș asemăna cu Ocnele-Mari din Vâlcea, cu toate că acest din urmă oraș are o mulțime de cătune și se află într'un ținut mai păduros. Ceea ce însă apropie mai mult cele două localități sînt salinele și bălțile lor cu ape minerale.

Salinele din Slănic sînt în partea de Nord-Est a orașului, cu gura pe cîsta unui deal de lingă apa Slănicului. Nu e dorință și plăcere mai vie pentru călător de cât să vadă aceste ocne, de unde se scôte cea mai albă și cea mai bună sare din țară.

Două mijloce ai la îndemână pentru intrarea în ocna: sau o scară răsucită și așezată în ocna cea veche, pe unde de obicei coboră și urcă tăietorii de sare, lucru foarte obositor; sau ascensorul, așezat în puțul ocnei celei noi, și format din două colivii mari, care alunecă printre nise stâlpi de fer. Fie-care colivie e legată cu un otgon gros, învîrtită după câte un mosor uriaș de metal, pus în mișcare cu o mașină cu aburi.

Mișcarea coliviilor e așa că pe cînd una coboră în puț, cea-l-altă se ridică. E cu mult mai bine și mai neobositor să te scobori și să eși din saline cu ascensorul. Cum acesta începe a cobori, și se pare că ai înaintea un mormint care stă gata să te înghiță. Atunci îți trec prin minte fel de fel

de gânduri de morțe. Te apucă o frică grozavă și ți se pare că n'ai să mai ești de acolo. Dacă ești ceva mai curajos îți trec prin minte icône de pe vremea basmelor de ale smeilor și de ale voinicilor cari se duc pe tărîmul cel-l-alt. Inchiși și deschizi ochii, în așteptare. Ai dori să te întorci înapoi, dar nu se mai poate. Colivia scoboră cu iuțelă. Incepi a deosebi puncte luminoase acolo jos, apoi pocănitul ciocanelor care isbesc în stânca de sare și când te-ai apropiat mai bine, zăresci mulțime de forme omenesci, unele mai aproape, alte mai departe în felurite stări.

Colivia s'a lăsat în sfârșit pe sfărmaturi de sare și sarî jos. Cât de ciudat ți se pare, când dai ziua bună muncitorilor din ocnă, acolo sub pămînt, unde ar dormi o noapte nesfârșită dacă n'ar fi lămpi electrice și feștilele ciocănașilor. În ocnă te crești pe altă lume. Bolte mari numai de sare care formeză patru galerii, staū par'că să-ți cadă peste cap. În sus, bolțile se pierd în întunec, iar în jos se rezemă pe stânca de sare în care isbesc ciocănașii. Ți se pare foarte curios că și sub picioare ai un strat de sare albă, din care mâine poimăine vei pune în bucate!

Lumina aparatelor electrice preschimbă bobitele de sare în diamante strălucitoare; iar păreții din juru-ți se arată ca marmura de frumoși și de lucii.

Pac! pac! se aud ciocanele ciocănașilor cădënd cu putere pe stânca de sare. După ce ei au tăiat de sus în jos câte un bolovan de sare pe lungimea lui și în lături, îl isbesc în partea din nainte cu bătătoarele; apoi îl desprind pe dedesupt săltându-l prin nisce pene de fer peste care lasă să cadă o ghiulea foarte grea. Bolovanul de sare o dată scos se împarte în alții mai mici.

Tăierea sării se face și cu nisce mașine, care ferestruesc stânca de sare pe dedesupt, orizontal și apoi de sus în jos pe lungime, vertical. Brasdele de sare ast-fel tăiate se ferestruesc cu o nouă mașină în curmeziș, dând cuburi de sare minunat de regulate.

Bolovanii și firmiturile de sare se încarcă apoi în vagonete, care sînt purtate pe șine pînă la ascensor. Acesta le ridică pînă la gura ocnei. De acolo se transportă la magazii cu nisce vagonete legate cu lanțuri și făcute ast-fel că pe când cel încărcat cu sare alunecă pe șine pe costă, cel gol se ridică în sus, spre a fi din nou încărcat. O parte

din sare e dusă la o móră, pusă în mişcare prin puterea aburului, care o macină mai mult sau mai puţin mărunt.

În ocnă, temperatura fiind potrivită şi ciocănaşii căutând să fie cât mai liberi în mişcările lor, lucrăză desbrăcaţi pină la briu. Înainte vreme, tăierea sării se făcea mai mult de arestaţii temniţei din Slănic. Din pricina însă a deselor lor revolte, care întârziău lucrul, au fost înlocuiţi cu oameni liberi.

O! voi lucrători necunoscuţi, care munciţi sub pământ într'un aer rău, departe de lumina dătătoare de sănătate a sórelui, ca să puteţi şi să putem trăi, aveţi cel puţin mulţumirea că le faceţi tuturor bine, chiar dacă aţi înlocuit în această aspră muncă pe oamenii nelegiuiţi, pe adevăraţii ocnaşi, prada păcatelor şi a fără-de-legilor lor!

Obicinuit cu aerul de afară şi cu lumina zilei, simţi cum aerul cel greu şi întunerecul din năuntru te apasă, şi te grăbesci să te ridici iarăşi de asupra pământului, la lume, la viaţă, la raiu.

În partea de Apus a oraşului, pe o colină nu tocmai înaltă, se află două guri vechi de ocnă, pline cu apă sărată. Ele se numesc Baia Baciului şi Baia Verde. Sînt bune la vindecarea bólelor, ca: reumatismul, scrofululele, bóle de piele, etc. Aceste băi fac ca Slănicul să fie plin vara de vizitatori, care au nevoie de aceste ape bine-făcătoare. Apa din bălţi este atât de sărată că omul se ţine pe deasupra, fără să înóte.

Se mai spune că în Slănic este şi o carieră de piatră, disă «Pe zăpodie», foarte bună pentru fabricarea ipsosului?

Călătorul nostru, înainte de a-şi lua drumul înapoi, nu uită să trecă şi pe la temniţa din oraş, de unde póte cumpără felurite lucruri meşterite de arestaţi, din piatră şi din lemn, ca o amintire a vizitării Slănicului.

Grig. Teodossiu.

VORBE ÎNTELEPTE

Cel-ce jură ne drept pe numele lui Dumnezeu, să nu se plîngă că Dumnezeu l'a uitat.

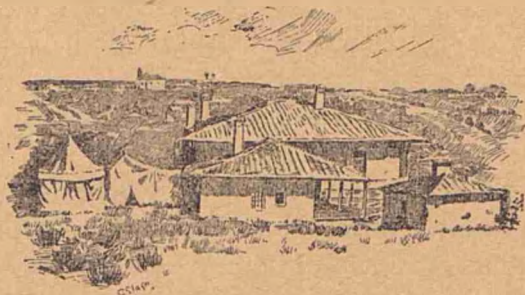
Cum trăia Domnitorul în război

omnitorul nostru își avea cartierul în satul Poradim, cale de trei césuri pe jos pînă la Plevna.

Satul e sărăcăcios peste măsură, Bulgarii locuiesc în bordeie; doi—trei Turci, cari se găseau în sat și avuseră nisce clădiri de lemn în chip de casă, le-au aprins când s'au apropiat oștirile de Plevna. Prin sat e un singur drum, numai praf în ȕilele bune și noroiu pînă în genunchi în ȕilele cu nimic, nici primărie, nici școlă, nici biserică.

Domnitorul își alesese cea mai bună locuință din sat, casa unui Turc care fugise. Eră la marginea satului, și avea două odăi, una fără ferestre — asta a fost făcută bucătărie — iar cea-l-altă cu două ferestre fără giamuri, lipită pe jos, strămtă și scundă, așa cum sînt locuințele țaranilor prin satele sărace. Uși nu erau nici la tindă nici la odăi. Curtea eră mărișoră, dar plină de gunoie.

Locuința Domnitorului în Poradim.

Acăsta eră locuința Domnitorului nostru, a Comandantului amatorilor de la Plevna.

În ȕiua sosirii sale, Domnitorul a lăsat să i-se facă o masă în odaie; pe patru pari bătuti în pămînt, soldații au întins scînduri de brad, apoi au lipit geamurile cu hîrtie, au spălat lavița Turcului, iar mai spre sēră au adus un pat de tabără. Ast-fel odaia eră mobilată gata; avea masă, scaune și pat. Chiar în ȕiua aceea, în odaia acăsta, s'au adunat vr'o douăzeci de generali la sfat, bine înțeles numai vr'o zece au avut loc în odaie, cei-l-alți au stat prin tindă iar doi au stat afară capul vîrit pe ferestre.

Maî târziu i s'a adus din Turnu-Măgurele scaune, pat și douê mese, una de scris în odaie și alta pentru mâncare. Pe asta o avea în curte, într'un cort de pînză.

Pîn'a fost vreme bună, Domnitorul cu suita Sa, vr'o patru-șeci de oficeri, mâncau în curte. Când ploua, mâncau cu toții în tindă, pe rînd, căci abia încăpeau câte șase la masă. Iar mesele lor nu erau mese de Domn, nici măcar de om cu dare de mână. Mâncau din mîncarea soldaților, ciorbă și rasol, și câte odată friptură de berbec. Ouă, unt, zarzavat și altele erau aduse în fie-care și din Turnu-Măgurele, cale de 50 de kilometri. Vorba vine, că erau aduse; într'adevăr nu le vedeau cu ochii câte 3—4 zile, iar după ce au dat ploile și zăpada cu viscol, nu le-au mai văduț cu săptămânile.

Nicopole și podul peste Dunăre.

Au fost zile când Domnitorul a mîncat pâine cu unt, și la amiază și sêra, și nu la masă, ci plimbându-se cu pâinea în mână prin odaie. Cam de la sêrbătorea Arhangelilor, au început să lipsescă de tôte în tabără, chiar și pâinea, și atunci în cartierul Domnitorului s'au scăduț la jumătate porțiunile de pâine, așa că generalii din suită erau buni bucuroși să aibă pâine golă, și n'o avea. Nu erâ chip să aducă de ale hranei din Turnu-Măgurele; se prăpădeau prin zăpadă carele cu merinde, ba mureau de frig boii din jug și soldații cari îi mânau, ba în urmă — ca vîrf la tôte — vîntul rupsese podul de peste Dunăre și oștirile erau ursite să piară de fôme. Prin Bulgaria satele erau pustiite cu totul: după ce de felul lor erau sărace, apoi mai ținuse cu de-ale mîncării o sută douê-șeci de miî de ômeni timp de patru luni.

George Coșbuc.

Balaurul cel cu șapte capete

de

Petre Ispirescu (1)

Unul din punctele programei noastre este și răspîndirea literaturii române prin reproduceri din autorii însemnați. Nevoile actualității ne-au silit anul acesta să dăm puține bucăți. Profităm deci de vacanță pentru a pune mai bine în aplicare acest important punct.

fost odată ca nici odată, etc.

A fost odată într-o țară un balaur mare, nevoie de mare. El avea 7 capete, trăia într-o gropă și se hrănea numai cu carne de omeni. Când eșă el la mîncare, tîtă lumea fugia, se închidea în case și sta ascunsă, pînă ce își potolea lîomea cu vre-un drumeț, pe care îl trăgea ața la mîrte. Toți omeniî locului se tînguiau de rîutatea și de frica balaurului.

Rugăciuni și cîte în lună și în sîre se făcuse, ca să scape Dumneșeu pe biata omenire de acest nesățios balaur, dar în deșert.

Fel de fel de fermecători fură aduși, însă rêmaseră rușinați cu vrajele lor cu tot.

În cele de pe urmă, dacă vedu împăratul că tîte sînt în deșert, hotărî ca să dea pe fiica lui de soție și jumătate împărăția sa aceluî voinic, care va scăpa țara de acêstă urgie și dete în scire la tîtă lumea hotărîrea sa.

Iar după ce se duse vestea în țară, mai mulți voinici se vorbiră să mîrgă împreună la pîndă și să mîntuiască țara de un așă balaur înfricoșat. Ei se înțeleseră între dinșii, ca să facă un foc la marginea cetăței, care eră mai apropiată de locul unde trăia balaurul, si în care cetate eră și scaunul împărăției și acolo să stea, să privegheze pe rînd cîte unul, unul, pe cînd cel-l-alti să se odihnescă; nu cum-vă cela ce ar fi de pîndă, să dîrmă și să vie balaurul să-l mînânce d'a gata. Deci făcură legătură, ca cela care va lăsa să se stingă focul, să fie omorît, drept pedepsă, dacă va dormi, cînd ar trebui să fie deștept.

Cu acești voinici se întovărăși și un om verde, pui de Român, scii coala, care aușise de făgăduința împăratului și venise să-și cerce și el norocul.

Porniră deci cu toți, și aleseră un loc aprîpe de gropă și se puseră la pîndă.

(1) Veđi biografia și portretul acestui autor în «Albina» Anul I No. 12—13 pag. 579.

Pândiră o ți, pândiră două, pândiră mai multe ți și nu se întâmplă nimic. Iar când fu într'una din ți, cam după sfințitul sórelui, pe când eră de rînd vitézul nostru să pândescă, eși balaurul din grópă și se îndreptă către voinici, cari dormeau pe lîngă foc.

Vitézul care priveghia, i se făcuse inima cât un purice, dar, îmbărbătându-se, se repeđi, și unde se aruncă, mare, asupra balaurului cu sabia gólă în mână, și se luptă cu dînsul, pînă îi veni bine, și hîrșt! îi tăie un cap, hîrșt! și-i mai tăie unul și așa câte unul, câte unul, pînă când îi taie șese capete.

Balaurul se svîrcolia de durere și plesnă din códă, de te lua fiorii de spaimă; vitézul nostru însă se luptă de mórte și obosise, iar tovarășii săi dormiau duși.

Dacă vędu el că tovarășii săi nu se deșteptă, își puse tóte puterile, se mai aruncă odată asupra grozavului balaur și-i taie, și capul ce-i mai rămăsese. Atunci un sânge negru lăsă din ea liara spurcată, și curse, și curse pînă se stinse și foc și tot.

Acum ce să facă vitézul nostru, ca să nu găsescă focul stins, când s'or deșteptă tovarășii lui; căci legătura le cră ca să omóre pe acela, care va lăsă să se stingă focul. S'apucă mai întăiu și scóse limbile din capetele balaurului, le hăgă în sîn și iute, cum putu, se sui într'un copac înalt și se uită în tóte părțile, că de va vedé unde-vă vr-o zare de lumină, să se ducă și să cêră nișel foc, ca să ațițe și el pe al lor, ce se stinsese.

Cată într-o parte și într'alta și nu vędu nicăeri lumină. Se mai uită odată cu mare băgare de sêmă și zări într-o depărtare nespusă o scântee ce abia licăria. Atunci se dete jos și o porni într'acolo.

Se duse, se duse, pînă ce dete de o pădure, în care întilni pe Murgilă, pe care-l opri în loc, ca să mai întărđie nóptea.

Merse după aceea mai departe și dete peste Miază-nópte, și trebui s'o lege și pe dînsa ca să nu dea peste Murgilă. Ce să facă, cum să drégă, ca să isbutescă? O rugă să-i ajute a lua un copac în spinare, care, țicea el, îl tăiasse de la rădăcină: o învăță el să se pue cu spatele, să împingă, pe când el tot cu spatele la copac de cea laltă parte, va trage cu mâinile ca să i pice în spinare, și să-l ia, să se ducă la tréba lui.

Miază-nópte de milă și de rugăciunea ce i făcu, se puse cu spatele la copacul, pe care îl arătă vitézul, și pe când împingea el o legă de copac cobzá și porni înainte, căci n'avea vreme de perdut.

Nu făcû multă cale și întâlni pe Zorilă; dar lui Zorilă nu prea îi da meșii a sta de vorbă, căci, ȃicea el, se duce după Miază-nópte, pe care o luase în gónă. Făcû ce făcû și-l puse și pe dînsul la bună rînduială, ca și pre ceî-l-alți doî, dar cu mare bătăe de cap. Apoi plecă înainte și se duse pînă ce ajunse la o peșteră mare, în care zărise focul.

Aci dete peste alte nevoi. În peșteră acolo, trăiau nisce ómenî uriași, cari aveaû numai cîte un ochiû în frunte, cerû foc de la dînșii, dar ei în loc de foc, puseră mâna pe dînsul și-l legară. După aceea așezară un cazan pe foc cu apă și să gătiau să-l fiarbă, ca să-l mănânce.

Dar tocmai când eră să-l arunce în cãldare, un sgomot se auđi nu departe de peștera aceea; toți eșiră, și lăsară pe un bătrân de ai lor, ca să tacă astă trebă.

Cum se vedû vitézul nostru singur numai cu unchiașul, îi puse gând rēû. Unchiașul îl deslegă ca să l bage în cãldare; dar voinicul îndată prse mâna pe un tăciune și-l asvârli drept în ochiul bătrânului, îl orbi, și apoi fără să-i dea răgaz a zice nici cîrc! îi puse o pedică și-i făcû vînt în cazan.

Luă focul, după care venise, o apucă la sănătósă și scãpă cu fața curată.

Ajunse la Zorilă, îi dete drumul. După aceea o tuli la fugă și tugi pînă ce ajunse la Miază-nópte, o deslegă și pe dînsa, și apoi se duse și la Murgilă, pe care-l trimese să-și vadă de trebă. Când ajunse la tovarășii săi, ei tot mai dormeau. Nu începuse veđi, încă a se arătă albul zilei; atât de lungă fu nóptea, fiindcă voinicul îi oprise cursul, și așa avû timp destul să colinde după focul care îi trebuia.

N'apucă să ațite focul bine, și tovarășii săi, deșteptându-se ziseră:

— Dar lungă nópte fu asta, măi vere!

— Lungă, da, vericule, răspunse vitézul. Și se umflă din fóle ca să aprindă focul.

Ei se sculară, apoi începură a se întinde și a căscă; dară se cutremurără când vedură namila de lighionă lingă dînșii și un lac de sânge cât pe colo. Sgâiră ochii și cu mare mirare băgară de sēmă că capetele balaurului lipsesc; iară vitézul nu le spuse nimic din cele ce pățise, de tēmă să nu intre ura între dînșii și se întórseră cu toții în oraș.

Când ajunseră în cetate, tótă lumea se veselă cu mic cu mare

deuciderea balaurului, da laudă sfîntului că trecuse noaptea aia lungă, mai ajunsese odată iară la ziuă și ridică pînă la înaltul cerului pe mîntuitorul lor.

Vitezul nostru, care văduse și el lipsa capetelor, ne se frămîntă de loc cu firea, fiind-că se scia curat la inimă, și porni către curtea împăratăscă, ca să vadă ce s'o alege cu capetele fără limbi; căci el înțelesese că aici trebuie să se jöce vre-o drăcie.

Pasă-mi-te, bucătarul împăratului, un țigan negru și buzat, se dusesse d'a minune să vadă ce mai ala bala pe la flăcăii ce stau de pîndă. Și dacă dete peste dînșii dormind și peste dihania spurcată fără răsufare, el se aruncă cu satărul de la bucătărie și-i tăie capetele. Apoi merse la împăratul cu capetele și i le arată, fălindu-se că el a făcut isbîndă.

Iară împăratul dacă vădu că se înfățișă bucătarul curții cu isbîndă, făcu o masă mare, ca să-l logodăscă cu fiu-sa, și pusese în gînd să facă o nuntă, unde să cheme pe toți împărații.

Țiganul arată la totă lumea hainele sale, pe care le umpluse de sînge, ca să fie creduț.

Cînd ajunsese vitezul nostru la palat, împăratul ședea cu voe bună la masă, iară cioropina sta în capul mesei pe șapte perne.

Cum ajunsese la împăratul, îi duse voinicul:

— Prea înălțate împărate, am audit că öre-cine s'ar fi laudat către Măria-Ta, că el ar fi ucis pe balaur. Nu e adevărat, Măria-Ta, că el ar fi ucis pe balaur. Nu e adevărat, Măria-Ta; eu sînt care l-am omorât.

— Minți, moșicule, strigă țiganul îngâmfat. Și porunci slugilor să-l dea afară.

Împăratul, care nu prea credeă să fi făcut țiganul astă voinicie, duse: Cu ce poți dovedi dizele tale, voinicule?

— Dizele mele, răspunse vitezul, se pot dovedi prea bine; porunciți numai ca mai întăiu să se caute, dacă capetele balaurului, care stau coala la ivială, au și limbile lor?

— Să caute, să caute, duse bahnita.

El însă o cam băgase pe mîneacă, dar se prefăcea că nu-i pasă.

Atunci căutară și la nici unul din capete nu găsiră limbă; iar mesenii înmărmuriră, căci ce va să dică asta.

Țiganul, care o sfeclise de tot, și care se căia de ce n'a căutat capetele în gură mai nainte de a le aduce la împăratul, strigă:

— Dați-l afară, că e un smintit și nu scie ce vorbesce.

Împăratul însă duse:

— Tu, voinicule, va să ȃică, ne dai să înțelegem că acela a omorît pe balaur, care va arêta limbile?

— Fugî d'acolo, Impêrate, ȃise țiganul, care tremurâ ca varga și se îngâlbenise ca cêra, nu veđi că calicul ăsta este un deșu-chiat, care a venit aici să ne amăgêscă?

— Cine amăgesce, rêsponse voinicul liniștit, să-și ia pedêpsa.

El începû apoi a scôte limbele din sîn și a le arătâ la tôte adunarea, și de câte orî arătâ câte o limbă, de atâtea orî cădeâ și câte o pernă de sub țigan, pînă ce în cele din urmă, căđû și el de pe scaun, atât de tare se speriasse dihania.

După aceea voinicul nostru spuse tôte câte a pățit și cum a făcut de a ținut nôptea atât de mult timp. Nu î trebui împêratului să se gândească mult și să vadă că voinicul care vorbiâ, aveâ dreptate; și cum erâ de supêrat pe țigan pentru mișelia și minciuna lui cea nerușinatâ, porunci, și numai de cât se aduse doî cai neînvêțați și doî saci de nucî, lêgâ pe țigan de còdele cailor și sacii de nucî și le dete drumul.

Ei o luarâ la fugă prin smârcuri, și unde cădeâ nuca, cădeâ și bucățica, pînă s'a prăpădit și țigan și tot.

În urmă pregătindu-se lucrurile, după câte-vâ ȃile făcû nuntă mare, și luâ Românașul nostru pe fata împêratului de soție, și ținû veselie mare și nepomenită mai multe sêptămâni, puindu-l și în scaunul împêrăției; iar fata lăcrămă și mulțumi lui D-ȃeu că a scăpat de slutenia pămîntului, de harapina spurcatâ.

Eram și eû p'acolo și dedeam ajutor la nuntă, unde cãram apă cu ciurul, iar la sfârșitul nunței aduseră un coș de prune uscate să arunce în ale gurî căscate.

VORBE VECHI

Inchină-te lui Dumnezeu, ne cercetând cum este, căci el este pretutindenea și tôte le vede.

Caută să ai pe părinți în respect înainte de orî-ce.

Cinstesce pe părinți și fă bine prietenilor.

Pe bătrânul cerșetor și pe sêrac, nu-l trece cu vederea.

Cultura viermilor de mătase

Ministerul Agriculturii, având de scop a vedea cât mai mult răspândită cultura viermilor de mătase, a asigurat crescătorilor, pe lângă o bună reușită a culturii și un folos material, a dispus împărțirea în mod gratuit de sămânță diferiților crescători din țară în urma cererilor lor. Ministerul, pentru ca să garanteze sămânța produsă în contra oricărei boli fie hereditară, fie molipsitoare, a înființat un laboratoriu special de analize microscopice la mănăstirea Văratec jud. Nâmțu.

Aci se expediază în fie-care an împachetate în lădi săculețele sau pungulițele cu fluturii împerechiți, ce provin din creșterile făcute pe la școlile de agricultură din țară, și după ce fie-care păreche de fluturi din săculeț se analizează cu microscopul și se constată că fluturii au fost sănătoși, numai atunci se culege sămânța și se pune la conservat pentru anul viitor. În modul acesta Ministerul a produs în anul 1896 o cantitate de 8 kgr. sămânță, în anul 1897 a produs 14 kgr. și în anul 1898 cantitatea s'a ridicat la 22 kgr. sămânță de viermi de mătase, rasă milaneză (italiană) foarte curată și sănătoasă.

În primăvara anului 1898 sămânța a fost împărțită la 875 de crescători și școlilor de agricultură. S'a întâmplat însă un lucru regretabil, că mulți din crescători, au negat deplină sănătate și conservare a sămânței, prin faptul că la mulți ouăle de viermi n'au înviat, iar la mulți gândacii au murit în cele 2 din urmă vârste.

Acastă idee din partea acelor crescători e foarte greșită, de ore ce tot din aceeași sămânță s'a trimes și școlilor de agricultură, dar sămânța acesta a înviat totă, iar viermii în timpul creșterii n'au suferit de nici o boală.

Causa însă pentru care sămânța n'a înviat, precum și mărta totală a viermilor, se datorește numai și numai rețelilor îngrijiri și puținei atențiuni ce acei crescători au dat învierii și creșterii viermilor.

Din 30 grame sămânță de viermi trimisă de minister școlii de agricultură și meserii «I. Zossima», pentru că localul era neîncăpător, s'a dat unei creștătoare locale după rugămintea

sa 5 grame. In 11 zile sēmînța din școlă a înviat tótă la temperatura continuă de 22°—23°; iar femeea după ce a purtat sēmînța în sân 6 zile, vedënd că nu înviază a pus-o aprópe de vatra sobei unde din cauza prea marei căldurī s'a copt; iar ca consecință femeea a rămas cu convingerea că sēmînța a fost rea; sau că vre'o vecină profitând de lipsa sa i-a pus *cevă* în sēmînță și s'a stricat. Mai este faptul că s'a dat femeei o cantitate din gândacii înviați la școlă la începutul vârtei a 2-a și când au ajuns în vârsta 5-a, au murit toți; acésta negreșit fie din cauză că frunza de dud a fost udă, fie că n'au fost primeniți la timp, sau din cauza aerului stricat din acea odaie; iar nici de cum nu sînt exacte spusele femeei că gândacii ei ar fi fost *deochiați* de leica Sanda, când a venit de la cumetrie...

Din cele expuse, stabilesc cu cea mai perfectă siguranță că *departe ca sēmînța să fi fost stricată, a fost pe cât se pôte de bine conservată*, dovedind în de ajuns din experiențele și creșterile făcute în mai mulți ani de a rîndul la școlă de agricultură și meserii «I. Zossima,» unde ouăle au înviat pînă la cel din urmă, producëndu-se în fie-care an de la 5—6.000 pärechi de fluturī; iar în timpul creșterii n'au suferit de nici o maladie.

Pentru că sîntem în ajun a pune ouăle la înviat cred nemerit a da óre-care norme pe care creșcătorii luându-le în sēmă, vor fi siguri de deplina reușită a culturei viermilor.

1) *Ca sēmînța să învieze, se întinde pe o hârtie curată și înstrat forțe subțire, ce se așază pe o masa sau pat la temperatura de 18° și pe fie-care zi se va mări temperatura cu câte un grad pînă la 23°; iar de aci se menține în mod continuu pînă când viermii înviază, avënd însă grije ca aerul din odaie să-l schimbăm din când în când.*

In cas când cine-vă nu dispune de un mic instrument pentru măsura căldurēi, mai cu sēmă la sate, se recomandă ca hârtia cu sēmînța să se așeze în o odaie curată și luminósă fără însă ca razele sórelui să cadă pe sēmînță, căci o căldură prea mare peste o rēcělă sau o rēcělă prea mare peste o căldură mică este forțe dăunătóre sēmînței.

In acea odaie se va face focul din 2 în 2 zile, atâta numai cât să se încălzescă soba binișor, cu modul acesta sēmînța înviază în 11—12 zile.

2) Atunci când s^{em}ința se pune la învial, care timp coincide cu ivirea frunzelor de dud, trebuie să preparăm camera unde are a se face crescerea, văruind pereții, spălând bine paturile sau scândurile pe care se face crescerea, cu apă în care se pune o mână de piatră vinătă și var, deschidnd din când în când ușile și ferestrele, pentru a eși mirosul de balegă cu care țărancele spoesc și lipesc prin casă.

3) Diversele necurățenii precum și bălegarul din apropierea camerelor în care se va face crescerea, trebuiesc curățite, căci din cauza căldurei, produc miasme vătămătoare mai cu s^{em}ă viermilor din perioada 1-a și 2-a.

4) Când viermii au început să învieze, se pun una sau două frunze mici de dud pe care viermii se sue și apr^op^e de s^{er}ă toți viermii înviați în acea și se pun pe un pat; să amestece cu cei ce înviază în a 2-a sau a 3-a fi, căci în timpul somnului și schimbării pelei se sup^{er}ă unii pe alții.

5) Frunza ce s^o dă vermilor mai cu s^{em}ă în vârsta 1 și 2 să fie tocată, ast-fel că viermii fiind încă mici, gura nefind toc-mai forte pentru a pătrunde și a r^ode mijlocul foilor, găsesc mai multe margini de frunze pe care le rod cu mai multă u-șurință.

C. G. Cârtescu.

Moravurile Românilor din ținutul Chișineului

CEREMONIILE NUNȚEI

Ceremoniile nunței moldovenesci, după opiniunea etnografilor, sînt foarte renumite și interesante.

Flăcăul tîn^{er} își alege singur mir^{es}a; părinții mai de fel nu s'amestecă într'acest lucru și nici nu se întămplă să-l facă pe fecior cu d^{es}ila a luă pe aceea ce nu-i place, orî s'o facă pe fică cu de-asila să se mărite după un nedrag.

«Dacă vreă, lasă să m^{er}gă după *cutare*, dice tatăl, ea are să trăiască cu dînsul, nu e^u» Mama să unesce cu bărbatul.

Ne găsindu-și mir^{es}ă după plăcere în satul unde locuesce, flăcăul se pornesce c'un prieten bun, c^{ăs}ătorit, în satele mai apr^op^e și, întălnind acolo vre-o fată ochi^osă, ce l-au tăiat la inimă cu frumusețea sa, face cunoscință cu ea.

După câte-vă lunⁱ de cunoscință, care se ține în secret adănc, mirele, luănd cuvînt de la iubita sa că-i dă m^{an}a și

inima, face sciut părinților, cari au grijă a cercetă de-a-mănuntul despre tîner. De-î alegerea vrednică, ei dau mirésa, de nu, dau sfat a găsi alta. Dar în genere părinții îi dau voe slobodă feciorului a alege, și numai sfătue cu cei practisiți, cum se face, ca să nu dea vina pe sórtă (1.)

De sînt părinții uniți, atunci flăcăul stăruiesce pe lîngă un nēm, orî naș, orî de nu, pe lîngă un om depărtat, dar în stare și onorat. Acesta, luând asupra-și datoria și nume de *staroste*, poftesce pe un sătén onorat din satul miresei și împreună cu dînsul merge la casa părinților ei și după salutări vorbesce așa: «Cumetre! Eú am venit iată pentru ce: ni-au picat un flăcău din cutare sat, a cutăruia om, și am socotit ca să fie potrivit cu copila dumitale. Da flăcăul acela e om bun și cu minte și fecior de gospodár bun. Și dacă socotesci, cumetre, că ți-e copila de dat, să venim să vorbim.» Tatăl miresei răspunde: «Poftim cumetre, și vin; și dacă s'or plăcé unul altuia, noi om vorbi.»

Avënd în vedere să mărite ficia, părinții din partea sa aleg staroști și-î îndatoresc a însciința pe loc de starea mirelui, purtările lui, meșteșugul, etc. Primind cunoscînțe satisfăcătore, părinții copilei îi dau voe mirelui să vie la dînșii dimpreună cu staroștii dintr'amândouë părțile.

Pe tineri îi recomandă oficial și-î blagoslovesc cu icóna, după ce mirésa sărută la toți mîna, ne trecënd pe «domnul mire.»

Apoi vorbesc de zestrea miresei și datoria starostelui din partea mirelui este d'a scóte cât se póte de mult. Pe urmă gătesc masa, se pun la bēut, afară împușcă din pistóle (2.)

Banchetul se lungesce pînă după mieđul noștii. Intre ospătare acoper deosebit o masă, pe care pun douë farfurii: pe una părinții miresei pun o năframă și un inel, într'alta mirele pune parale.

După aceia tatăl chiamă ficia și-î dice: «Du-te și-ți ia ce-ți trebuie.» Mirésa, dacă-î e drag mirele, ia paralele; atunci mirele ea inelul și năframa și ast-fel se face logodna. După acēsta banchetul iar se lungesce.

Când se despart, hotărâse o ți, în care se va vorbi des-

(1) Pe unele locuri încă se ține obiceiul a fură mirésa. Flăcăul, intrând în vorbă cu iubita sa satnică, și sciind că părinții ei sînt contra acestei nunte, cu unirea fetei, o duce pe furiș din casa părintescă, cu ajutorul prietinelor seî din flăcăi. Cum a trecut dobîndita mirésă pragul casei părintesci, a mirelui seú, îndată unul din flăcăi împușcă din pistol, ca să scie tot satul de ceea-ce s'a făcut. Dar și după acēsta, mirele trebuie să caute bine de mirésa sa; se întâmplă, că își bate joc de dînsul și dacă el cască gura, ea dă unire altuia s'o fure de la dînsul, precum el a furat-o de la părinți. Une-orî mirésa furată ajunge în a treia mână.

(2) Rară sērbătore se petrece la Moldoveni fără împușcături din pistóle, o rēmășiță din vechia voinicie. Așa la «Iordan,» când unii împușcă la sfîntirea apei, alții se întrec cālări și cine vine întău ia titlul de «Voinic.»

pre nuntă. Acea Ți se numesce *Țiua de rĂspundere*. DupĂ acĂstĂ Ți nu se pĂte stricĂ nunta, adicĂ nu s'aude sĂ se ĂntĂmple cevĂ.

Atunci amĂndouĂ pĂrȚile se duc la tĂrg, unde cumpĂrĂ tot ce-Ăi trebue la nuntĂ, tocmesc Țigani-musicanȚi, etc.

(Va urma.)

I. Halippa.

AMĂRÎTA TURTUREA

de

IenĂchiȚĂ VĂcĂrescu (1)

AmĂrÎta turturea
CĂnd rĂmĂne singurea,
CĂci soȚia Ți-a rĂpus,
Jalea ei nu e de spus.

CĂt trĂesce, tot jelesce
Ți nu se mĂi ĂnsoȚesce!
Trece prin flori, prin livede,
Nu se uitĂ, nici nu vede.

Ți cĂnd Țede cĂte-o datĂ,
Tot pe ramurĂ uscatĂ;
UmblĂ prin dumbrav'ĂdĂncĂ,
Nici nu bea, nici nu mĂnĂncĂ.

Unde vede apĂ rece,
Ea o turburĂ Ți trece;
Unde e apa mĂi rea,
O mĂi turburĂ Ți bea.

Trece prin pĂdurea verde
Ți se duce de se pierde;
SbĂrĂ pinĂ de tot cade,
Dar pe lemn verde nu Țade;

Unde vede vĂnĂtorul,
Acolo o duce dorul
Ca s'o vaȚĂ, s'o lovĂscĂ,
SĂ nu se mĂi pedepsĂscĂ.

CĂnd o biatĂ pĂsĂricĂ
ĂtĂt inima ĂȚi stricĂ
Ăn cĂt doresce sĂ mĂrĂ
Pentru a sa soȚiĂrĂ;

Dar eĂ, om de naltĂ fire,
De cĂt ea mĂi cu simȚire,
Cum pĂte sĂ-mĂ fie bine?...
Oh! amar Ți vai de mine!

A V I S

DomniĂ abonaȚi cari cer schimbarea adresei sĂnt rugaȚi a ne arĂtĂ comuna Ți judeȚul unde aĂ primit revista, alt-fel sĂnt espuȚi a suferi ĂntĂrzierĂ Ăn espedierea revistei.

(1) VeȚi biografia Ți portretul acĂstui scriitor Ăn «Albina» No. 41.

MARE SGÂRCIT!

Un negustor rus, foarte bogat, care dintr'o dată împrumutase pe împărătesa Caterina cu un milion de ruble, locuia într'o cameră mică și întunecată. N'avea nici lucruri în casă, nici servitori și nici focul nu-l făcea, cu toate că casa era mai mare de cât multe palate.

El își îngropă banii într'o pivniță; și atât de mare era sgârcenia lui că de-abia își opriă câte-vă copeici (gologani) pentru hrana de toate zilele.

Sgârcitul avea de păzitor un câine de o mărime și de o reutate înspăimântătoare, ale cărui lătrături se aușiau totă noaptea. Câinele muri. Stăpânul său, fie din sgârcenie, fie din frica de a nu mai găsi un păzitor atât de credincios, nu-și mai cumpără altul; ci își luă el ciudatul obicei de a face de pază în timpul nopții, ocolindu-și casa și lătrând neconștient, ca și reșosatul său câine.

După un traiu atât de rău și după atâtea nopți fără pic de odihnă, sgârcitul se prăpădi. Ce folos de toate bogățiile lui ascunse în adâncul unei pivnițe!

CÂNTECUL ȘCOLARILOR

I

Dine, vine primăvara,
Se aștern în totă țara
Floricele pe câmpii,
Ai să le-adunăm, copii.

II

Cresce, crește iarba verde,
Ciocârlia în nori se perde,
Aide s'ascultăm, copii,
Al ei cântec din câmpii.

III

Cucu, cucu strigă tare,
Pipalacu în luncă sare,
Mieii sburdă prin câmpii,
Aide să-i vedem, copii.

IV

Ora școlii sună, sună,
Toți școlarii se adună;
Aide să lăsăm, copii,
Jocul nostru din câmpii.

V

Școla, școla, mai înainte,
Ea ne face buni, cu minte;
Vom rămâne tot copii,
De vom sta numa' în câmpii.

Smara.

GÂNDIȚI-VĂ LA COPII!

Treceam pe stradă. Văd un copil ca de vre-o 12 ani care se întorcea liniștit de la școală. Pe când se apropia de mine, îl văd că se schimbă de odată la față, se face galben, dă un țipăt și cade jos.

Mă apropiu. Văd că brațele-î se întind, mâinile se sucesc, capul i se strâmbază spre stînga, ochii îî sticlese și privesc fix...

Indată figura se face roșie ca focul. Incepe să-î tremure tot trupul, pleópele se bat repede, fălcile se mișcă și dinții clănțanesc, din gură îî ese o spumă urâtă care-î curge pe obraz.

Fața i se umflă, ochii sînt roșii de sânge, plînge, sforăie...

Se adună mai mulți trecători. Il ridicăm și-l ducem într'o farmacie. Pînă când să ajungem, tremurăturile încetază; îl așezăm pe canapea, deschide ochii, se scólă, se uită la noi speriat, se rușinează și stă pe gânduri, prostit cu desăvîrșire.

Simte că-l dóre limba, fiind-că și-o mușcase puternic.

D'abiã după vre-un sfert de ceas își vine de-a binele în fire; dar nu și-aduce aminte de nimic.

Ce aveã copilul? Aveã, cum ñicem noi, *bóla copilor*, saũ cum se ñice în limba doctorilor *epilepsie*.

Am mers cu el pînă acasă. Am intrat într'o căsuță próstă, cu tavanul jos. Pe o masă murdară erau douë sticle cu rachiũ și o farfurie cu ardeiu.

Am găsit în casă pe o femeie naltă, uscățivă, cam roșie la față. I-am spus întâmplarea.

— Știu, domnule, îmi ñice ea; se întâmplă des bietului copil asta. Se vede că e un blestem de la moși strămoși.

Am cercetat pe femeie. Erã măritată cu un lucrător fierar. Pe cât am priceput, câștigaũ parale bune, căci și el erã plătit bine, într'un atelier mare și ea scie să cósă și scóte ceva pe d'asupra. Mi s'a părut ciudat să-î văd în așa miserie, hrânindu-se așa de

Copil de bețiv lovit de bôla copiilor.

prost. După ore-care ocol, mî-a spus că bărbatul ei e foarte bețiv, că vine în fie-care sēră beat acasă, că la luarea lefei trebuie să se ducă ea repede să-î mai ia cu sila ceva bani, căci alt-fel ar rămâne pe totă săptămâna nemînceați.

Am întrebat-o dacă bea și ea. Mi-a răspuns că nu e bețivă, dar bea *ca omul*... înainte de masă un rachiū, două, după masă se duce la vre-o cârciumă și se răcoresce (orî se încălîdesce) cu alte două trei păhăruțe de rachiū.

Am înțeles atunci de ce sînt în miserie și de ce copilul e osândit să sufere grósnică bōlă care-l chinuesce.

Din părinți bețivi, es copii epilectici.

O voi, cari aveți nenorocitul obiceiū de a bea des și mult, dacă n'aveți milă de voi, gîndiți-vē măcar la nenorociții copii cari vor veni pe lume cu păcatele vōstre și vor suferi cumplit. Românul țice cu înțelepciune: «Părinții mănâncă aguridă și copiilor li se strepezesc dinții.»

Incă odată, gîndiți-vē; fie-vē milă de acei nenorociți nevinovați!

Radu.

De, fricosule, că ești cu mine!

Cu doi saci la subțioră, un Țigan se duse să fure porumb, din țarină.

Maî nainte d'a intră în țarină, pune unul din saci într'un bēț infipt în pămînt ca să scie încotro să apuce spre sat, că eră prea întuneric.

Cum fură, de odată, i se pare că aude ceva. Se opresce, se uită în drepta, în stînga, n'aude, nu vede nimic. Uitându-se înapoi, vede ceva (sacul din bēț) ceva mare, care semnă a om călare. Ce să facă? Fuge — pune sacul în spinare—și fuge—și, cum așa fugea, se împiedică și de odată cade la pămînt. Cade peste câte-vă momente, se înțelege, și sacul cu porumb ce ținea în spinare, pe cēfa lui, cum că-

duce el cu fața în jos. Crezând Țiganul, că cel ce-l urmăreă, s'a pus peste el, a început să țipe cu spaimă, înăbușit.

După câte-vă momente vedznd că cel din spinare nu-î face nimic; începe să se roge ca să-l ierte. În sfârșit, ridică dór capul, se uită împrejur și nevedznd pe nimeni, se scólă, își ia sacul și o pornesce la sănătosa, cutremurându-se de spaimă într'un mod îngrozitor.

Simțind că și sacul se mișcă în spinare de atâta cutremurătură îi dice: «De, fricosule, că ești cu mine!

Culésă de Baicu Delabălțați.

De la învțătorii din jud. Muscel

Membrii corpului didactic, din acest județ, după terminarea conferințelor, aflând că d-l I. N. Ciocan se retrage din postul de revisor-școlar, în semn de stimă îi au oferit un modest, dar frumos banchet, la care au luat parte și d-nii D. Scureiú, fost director al școlei Normale Carol I, actualmente pensionar și d-l D. Pomponiú, distinsul institutor din capitală, maestru de desemn la conferințele din județul nostru.

Sentimentele de stimă și confraternitate ce au animat pe dascălii cu ocazia acestei frumoșe petreceri vor rămâne pururea vii în inimile noastre; iar d-l Ciocan, care prin nobila sa atitudine a bine meritat acéstă onóre, sîntem siguri că va purtă cu mândrie, buchetul sentimentelor de stimă și iubire, ce a cules de la apostolii din frumoșele plaiuri ale cetății lui Negru-Vodă.

N. Moroiú.
Inv. com. Bălilescú.

R U T I N A

ntre numeroșii dușmani pe cari îi au sătenií este și propria lor *rutină*

Rutina este acea deprindere de a urma orbesce aceiași cale pomenită de la moși strămoși, fără a judecá că acéstá eră bună altă dată, dar că astăzi a devenit rea sau mai de puțin folos.

Rutina este vătămătóre progresului.

Din pricina ei, säténul stă tot în urmă cu lucrările agricole.

A trebuit să trecă mulți ani pină să adopteze plugul de fier. El se uită cu ochi rēi la grăul vecinului, când îl vede

curat, fără mălură ori tăciune, pentru-că sămînța a fost rărită sau trecută prin salamură, dar nu fac de loc așa cu tóte că vede că-î bine.

Ce să mai dícem de îngrășămintele minerale (chimice) sau de irigațiuni, de cari nici chiar marii proprietari nu se folosesc, călăuđindu-se tot de rutină?!

Ei ne spun: «Tatăl mieu eră cel d'întăiu cultivator din județ și nu se servea de sarea vóstră, de ce n'aș face și eu ca dînsul.»

Ș'apoi *rutina este păgubitoare orî-căreî ramurî de activitate omenescă.*

G. Coleș.

Din credințele poporului

PAIANJENUL

Sedeo odată S-ta fecióră, Maica Domnului, la feréstră și torcea. Incă de diminéță sta nemișcată acolo și privea într'una cu drag la caerul din furcă și la fusul, ce sfârâia.

Alătura în albiuță dormea micul Isus.

Și torcea mult, mult și uitându-se necontentit la firul de lână i se paianjeneau ochii. Atuncea se uită pe feréstră.

Pasările sburau vesele prin aer, trecend chiar pe lîngă feréstra Maicei Domnului. Unele din ele se loviau în sborul lor de feréstră; iar rîndunelele se puneau pe cercevele și priveau în lăuntru la Sf. fecióră Maria, cum tórcce.

Iubirea lor eră nemărginită, de aceea au și fost bine-cuvîntate de Maica Domnului și de atunci rîndunica este privită ca pasăre sfîntă și ómenii iaú drept mare păcat, pentru acela ce omórá o rîndunică.

Părendu-i-se prea mare nádușală în casă, deschise feréstra. Un aer răcoros năvăli în năuntru.

Intre mulțimea de ființe veșuitóre: fluturi, albine, vrăbiî, rîndunele . . ., ce se învîrteau pe lîngă feréstră, eră și paianjenul.

Pe furiș și cu mare greutate se urcă paianjenul pînă deasupra ușorului ferestrei și privea la sfînta fecióră cum torcea. Părindu-i-se óre cum că Maica Domnului tórcce prea gros firul, nu-l mai putú răbdá inima și dîse:

— Mai subțire nu poți tórce?

Maica Domnului se opri din tors și-și aruncă privirile către paianjen, care se ridicase mai sus, ca să fie văduț, și răspunse:

— Ba da.

Și tórse prea sfinta mai subțire ceva.

— Mai subțire nu poți?

— Ba pot.

Și tórse Maica Domnului cât putu de subțire și păreându-i-se că nu se póte tórce mai fin de cât atâta țise:

— Mai subțire nu se póte tórce.

Paianjenul îngânfat răspunse.

— Eú pot să torc și mai subțire.

— Să te vedem.

Tórse paianjenul nisce fire, că abia se puteau zări și se uită obrasnic la prea sfinta, care erà mahnită în suflet.

— Veđi că eú am tors mai subțire și dacă vrei pot să torc și să țes tot odată.

Maica Domnului supărată peste măsură îl blestemă, ca asta să-i fie ocupația țilnică și din ea să se hrănescă și cine-l va vedeă să-l omóre.

Și de atunci paianjenul «și tórce și țese, și tórce și țese» într'una, întinđend pânză, din care să hrănesce; se ascunde prin colțuri, pe după sobă, prin crăpături și chiar prin pămînt, de unde-l scot copiii cu o bucată de ciară, legată cu o ață și-l omóră; și ori-cine omóră un paianjen, îi iartă Dumnezeu trei păcate.

Chirilă Rășcanu.

Negresci.

Lupta unui taur cu un leú

Mai dílele trecute locuitorii orașului Roubaix din Franța, au asistat la o luptă fórt crâncenă între un Leú și un Taur. Iată cum povestesc un jurnal acésta luptă:

La 1 Iulie a avut loc în arena din Roubaix, în prezența unui public de peste 10.000 de ómeni, o luptă între un tîner taur spaniol și între un leú adus din Africa. Se aranjase o cușcă uriașă, în care a fost băgat leul. Acesta se preumblă gemend prin cușcă și privea cu indiferență atât publicul, cât și taurul. Taurul atacă întâiu.

Leul erà liniștit și întórse spatele către taur. Mulțimea începú să fluere pe leú, care se puse în poziția unei pisici, rezemându-se de zăbrelele cuscei.

După mai multe atacuri, leul se repezi asupra taurului, care-l împunse în gura deschisă. Leul mușcă cu totă forța cornele, silind ast-fel pe taur să stea pentru un moment pe loc. De durere mare însă, leul dete drumul cornelor și cădu la pământ, mugind înfricoșat. Se audiră strigăte însuflețite de «Bravo toro!» Un om se apropie de cușcă și începù să lovască leul cu un baston, ca să se scôle. Leul se ridică grav rănit și se rezemă de zăbrele, ca și când ar fi cerut grație. Cădu însă iară-și jos.

Atunci unul dintre spectatori se repezi pe arenă și începù să dea cu bățul în leu. Acesta se ridică încă o dată și atacă din nou pe taur, care stătuse pină atunci liniștit. Leul cade lovit de taurul furios; nu erà mort, dar gemătul seù înfricoșat trădă că e în agonie.

Taurul a fost răsplătit cu aplauze frenetice. O damă însă, indignată de acest spectacol, asvirli cu ce-î cădu în mână în capul crudului spectator.

SPRE PROGRES

Mu e mult timp de când România, scumpa noastră patrie, emancipată de atâtea greutăți ce au cădu asupra ei în decursul timpului, pășesce cu pași mari spre progres.

Mai mult de cât ori care revistă, «Albina» de și în scurt timp, a pătruns prin toate colțurile patriei noastre, aducând pe aripele sale hrana intelectuală pentru luminarea sătenilor și pentru îmbunătățirea stărei materiale a poporului român.

Orașele, mai favorisate de sôrtă, au început dejă de mult a se aventă în sborul lor de desvoltare; mai în urmă însă au rămas comunele rurale, și prin pozițiunea lor e natural ca să se desvolte mai greu. Spre mare bucurie însă se observă că astădu, și comunele rurale au început a păși pe calea progresului, au rupt cum se dice scôrța cea grosă care se opunea luminei și n'o lăsă să străbată printr'insa.

Modele de imitat pe care le au ei vii în tot-d'a-una în consciința lor, sînt și trebuie să fie preotul și învățătorul. Felul de viață al preotului și al învățătorului, purtarea lor cinstită în mijlocul concetățenilor lor, construirea caselor, educațiunea copiilor și mai pre sus de toate razele de lumină pe care le răspândesce revista «Albina» și alte scrieri populare cari au de scop luminarea și îmbunătățirea materială a poporului, toate acestea dic, au

făcut ca felul de viață al poporului nostru să se schimbe în mai bine.

Sătenii s'au convins, de exemplu, că e bine a-și face cine-vă o locuință mai spațioasă, mai luminosă, a-și înșgheba o bună gospodărie, a se purta onest în societate și a lucra fără preget și și cu tact spre a-și înlesni greutățile vieței și a contribui prin urmare la fericirea patriei și a națiunii din care fac parte.

În fine ei au recunoscut greșala ce a făcut-o părinții lor, pentru că nu i-a silit să învețe cel puțin să scrie și să citească.

De aceea ei nu mai dic alt-cevâ de cât: «Asta să ne fie de învățtură».

D. G. Vulpescu.

Deagurile, Argeș.

Distribuirea premiilor în com. Bârsesci

Distribuirea premiilor s'a făcut în acea comună cu multă solemnitate, grație d-lui învățator care și-a depus tot zelul pentru a face ca această sărbătoare și însemnătatea ei să rămână adine înfiltrată în inimile sătenilor. S'a declarat președinte al sărbătorii d-l V. Mircea primarul comunei, care acordă cuvîntul d-lui N. H. Vechiulescu, harnicul și inteligențel învățator al acestei comune, care a rostit o conferință.

După aceea se acordă cuvîntul Pr. Nicorâ Enache care arată în termeni limpezi folosele școlii, și sfătuiesce pe locuitori a-și trimite copiii la școlă aducând laude bine meritate d-lui Vechiulescu pentru zelul depus. Pe urmă ia cuvîntul d-l V. Mircea primarul comunei, care răspunde la discursurile ținute de învățator și preot.

După acestea se dau premiile cuvenite elevilor.

Din parte-mi ca martor ocular, am rămas pe deplin satisfăcut și aduc mulțumirile mele d-lui Vechiulescu care a știut și va ști să-și îndeplinească într'un mod conștiincios datoria la care e chemat și căreia s'a consacrat.

I. Istrate.

CUGETĂRI

Rugăciuneii drepte Dumnețeu nu este neascultător.

Intăiu respectă pe Dumnețeu, al doilea pe născătorii ței.

Cea mai mare jertfă adusă lui Dumnețeu, este a fi religios.

INFORMAȚIUNI

Răposatul Ión Agarici, a lăsat prin testament Academiei Române moșia sa Móra-Grecilor și Munteni-de-sus din județul Vaslui, pentru ca din venitul ei să se înființeze în Móra-Grecilor, o școlă profesională de agricultură cu internat, având un program cât se poate de practic și predându-se și din meșteșuguri, acelea de prima necesitate pentru agricultură.

Școla, care va purta numele de «Școla Ión Costache Agarici din móra Grecilor,» se înființază de la 1 Septembrie 1899 și va avea de scop să dea fiilor de țărani, instrucțiunea necesară pentru conducerea practică și regulată a gospodăriei unui mic cultivator.

Invățămîntul va fi de trei ani, în timpul cărora elevii vor avea totă întreținerea în școlă.

La începutul anului școlar 1899—1900, se vor primi în școlă prin concurs 10 elevi.

Sînd admiși la concurs absolvenții ai cursului primar, fii de săteni buni cultivatori din județului Vaslui, cari n'au împlinit încă vîrsta de 18 ani, și au o constituțiune sănătoasă și robustă.

Părinții doritorilor de a concura, vor adresa pînă în ziua de 15 August 1899, d-lui director al școlei din Móra-Grecilor, cere-rile lor însoțite de următoarele acte: actul de nascere, actul de vaccina, certificat de absolvirea cursului primar și un certificat de bună purtare, liberat de primărie.

Concursul se va ține în localul școlei din Móra-Grecilor, în ziua de 15 August 1899.

*

La 1 Noembrie se va ține concurs la institutul geografic al armatei, pentru admiterea de elevi, în școlă profesională de desemn topografic, de pe lîngă acest institut.

*

La școlă militară de medicină (Internatul Medico Militar,) anul acesta vor fi 19 burse, pentru care se va ține concurs la 10 Septembrie, orele 9 a. m., în localul școlei, strada Viting.

Sînt admiși a concura: fii de români sau naturalizați; bacalaureați, absolvenții liceelor Statului, civile și militare și studenții facultăților de medicină, din țară, pînă la al IV-lea an inclusiv.

Pentru mai multă deslușire, condițiunile de admitere, se găsesc publicate în «Monitorul oficial» No. 59, din 15 Iunie 1899, pagina 2126.

*

Următorii elevi din anul al 2-lea al școlei de oficeri, au fost înaintați la gradul de sub-locotenent în arma cavaleriei:

Romano Traian, în reg. 4 roșiori; Puțurênu Mihail, în reg. 2 roșiori; Paplica Constantin, în reg. 10 călărași; Vasilescu Alexandru, în reg. 2 călărași; Toderiță Ión, în reg. 9 călărași; Reinik Teodor, în reg. 5 roșiori; Vasilescu Dimitrie, în reg. 10 călărași; Teodorescu Victor, în reg. 1 călărași; Danielopol Gabriel, în reg. 7 călărași; Miclescu Raul, în reg. 8 călărași; Sturdza Teodor, în reg. 7 călărași; Negulescu Gheorghe, în reg. 9 călărași.

*

Următorii studenți au absolvit școala superioară de farmacie:

Alaci Anton, Rusoi Victor, Constantinescu Eftimie, Filipescu Dimitrie, Georgescu Const., Glatz I., Guguianu G., Heberling Carol, Ianculescu Buzêu, Lăzărescu Dumitru, Mihăilescu, Melescu, Malhasovici S., Manu, Nicolescu, Paraschivescu G., Peirescu G. Ștefan (Ploesci), Sibilă, Stanciu, Pandele, Tipoi, Terențiu, Vasiliu Teodoru, Zaharescu Christea, Zodieni G.

*

La serviciul viticol din ministeriul domeniilor, se lucrăză la regulamentul legi pentru combaterea filoxerei.

*

Școala primară de fete No. 1 din Piatra-N., va purtă pe viitor numele de «Mihail Eminescu.»

*

În ziua de 4 Iulie a. c., numărul congresiștilor nefiind suficient pentru constituirea congresului agricol, adunarea agricultorilor a hotărât ținerea unei a doua ședințe pentru ziua de Duminică 18 curent, la ora 10 a. m., tot în localul Otelului Bristol.

În congresul acesta se vor consfătuî asupra situației, propunând măsuri pentru viitor. Doresc asemenea se constitui într'o societate.

Serbarea zilei de 10 Maiu în comuna Vulpecsi, Argeș.

În această comună, ziua de 10 Maiu s'a serbat ca o adevărată sêrbătoare, atât națională cât și școlară.

Pe la orele 9 dimineța, d-l Ilie Popescu, învățătorul din Vulpecsi împreună cu Al. Nicolescu, învățătorul comunei Găujanii, întregul consiliu comunal, preotul paroh, și câți-vă locuitori îmbrăcați în haine de sêrbătoare, s'au adunat în fața localului școlii.

La orele 10 a. m., elevii școlii, conduși de d-l Ilie Popescu, au intonat «Imnul Regal» apoi au pornit spre biserică.

La biserică, dupe Tedeum, elevii au cântat «Imnul Regal,» apoi au pornit iarăși în regulă spre localul școlii. D-l Ilie Popescu a ținut aci o cuvintare cu privire la trecutul patriei noastre, față cu presintele, despre datoria către patrie și respectul ce trebuie să păstrăm bărbaților mari ai nêmului nostru.

După d-sa a urmat preotul I. *Protopopescu*, care a ținut o mică cuvintare despre însemnătatea istorică a zilei de 10 Maiu.

Dupe această cuvintare, s'a recitat de către elevi poesi patriotice.

Tabloul general al candidatelor și candidaților cari au reușit la diploma de capacitate pentru titlul de institutore și institutori

Ionescu Maria 9.50, Marinescu Eufrosina 9.37, Heytmanak Elisa 9.25, Libert Eugenia 9.23, Gheorghiu G. Ana 9.17, Lugăcescu G. Polixenia 9.17, Rudeanu S. Elena 9.17, Simionide Eleonora 9.14, Lucescu Eugenia 9.09, Mihăilescu Gh. Germina 9.06, Rădulescu Marin 9.06. Sărățenu Ecaterina 9.00.

Poni Victoria 8.96, Vasiliu A. Atena 8.95, Mihăilescu Eugenia 8.94, Tănase Niculescu Maria 8.92, Manoilescu Constantin 8.88, Bădescu Filotea 8.86, Demetrescu Gh 8.81 Stănescu, Gheorghe 8.72, Constantinescu Aurora 8.71, Hacmanec N. Elena 8.66. Rusescu Elena 8.65, Vasiliu Veturia 8.64, Constantinescu Dumitru 8.62, Harmagea Elena 8.59, Ciucianu S. Eugenia 8.56, Slăvescu Alexandrina 8.53, Filip M. Ana 8.52, Bolintineanu Margareta 8.51, Mutulescu I. Ana 8.51, Teodorescu Eleonora 8.49, Ștefănescu Ana 8.46, Păunescu Maria 8.45, Ivanovici An. 8.44, Iancu Elena 8.43, Rambu Voicu 8.42, Aramă Felicia 8.37, Georgescu C. Ecaterina 8.34, Leonida Natalia 8.34, Davidescu Fevronia 8.28, Gheorghiu Alexandru 8.32, Cosmeanu Elena 8.24, Vasiliu Maria 8.23, Topescu Nicolae 8.19, Castano Tereze 8.18 Constantinescu Eufrosina 8.16, Fratoșțenu N. Elena 8.16, Trocan S. Elena 8.14, Geor. Ionescu Ecaterina 8.14, Drăgănescu Elena 8.12, Iordăchescu Elena 8.12, Parhon Maria 8.11, Focșan H. Șaretina 8.10 Chihănescu Elena 8.08, Antonescu Ion 8.06 Costescu Iona 8.05, Bercariu Ortansa 8.03, Dituiescu Florea 8.03, Cota Aurela 8.02, Ionescu Constantin 8.02, Dumitrescu Ion 8.01, Mălinescu Constantin 8.00.

Costăchescu Ecaterina 7.98, Nicolescu Filotea 7.94. Zăvoianu V. Elisabeta 7.93, Mironescu Ecaterina 7.91, Bojoiu I. Ecaterina 7.90, Ionescu D. Maria, 7.87, Neofit Constantin 7.87, Arhimandrescu P. Lucreția 7.85, Bunescu Elisa 7.85, Vasiliu Elena 7.85, Manariu Laura 7.84, Simionescu Ecaterina 7.84, Moțoiu Eufrosina 7.83, Apostolescu Eleonora 7.80, Tebeica Nicolae 7.80, Coadă F. Clementa 7.78, Aricescu D. Constanța 7.75, Pictorian S. Elena 7.75, Angelescu Ecaterina 7.68, Georgescu Dumitru Constanța 7.66, Moisescu Maria 7.66, Pionenu Elena 7.66, Hohor Ana 7.64, Crapatorenu R. Niculița 7.63, Constantinescu Stretia 7.62, Demetrescu Eraclia 7.62, Fratoșțenu N. Eugeniu 7.61, Manoliu Emilia 7.61, Celus Lucreția 7.60, Duca, Ecaterina 7.59, Lambrinescu I. Maria 7.59, Panaitescu D. Cristina 7.59, Ciudin Lucia 7.58, Danielescu Emilia 7.55, Eftimie Ana 7.55, Vartha Corina 7.52, Giuvaru Lucreția, 7.51, Mihăilenu C. Elena 7.50, Danielopol Maria 7.49, Tistu Natalia 7.47, Chiloman D. Sofia 7.43, Petrovici Eugenia 7.41, Constantinescu Borcea Elena 7.39, Plesescu Elena 7.39, Pavel Varvara 7.38, Pandeale Maria 7.37, Cimpinenu Victoria 7.36, Golongan Maria 7.35, Pandeale Elena 7.33, Eftimie Iona 7.31, Petrilian D. Maria 7.31, Pirvu Clementa 7.30, Dinescu Ecat. 7.27, Mavrodinenu A. Natalia 7.25, Alexiu Estera 7.24, Anastasiu Maria 7.23, Foscalina Matilda 7.23, Georgescu Demetrina 7.29 Teodorescu Eugenia 7.20, Pătrașcu Corina 7.16, Brăila Elena 7.14, Leontinescu Olga 7.13, Teodorini Em. 7.13. Tistu Lucreția 7.13, Oromolu P. Elena 7.11, Lăzărescu Calopi 7.07, Martinescu Maria 7.05, Nicolescu Coliopi 7.05, Pantazescu Maria 7.05 și Tataru Elisabeta 7.04.

UN CUVÎNT

Temelia căsătoriilor făcute din vanitate și mândrie, se aseamnă întocmai unei case de cărți de joc.

A P E L

Societatea Clerului din județul Argeș «Frăția» rîgă respectuos pe toți onor. domni autori și alte persoane doritoare de progres, să bine-voescă a donă din cărțile ce posedă, pentru biblioteca ce încă din anul trecut a înființat conf. art. 2, alin. e.

Maî face cunoscut, că și fabrica de luminări de cêră curată de albine, cerută de alin. i, tot art. 2, a înființat cu începerea trimestrului Aprilie, avînd luminări de tîtă mărimea, garantate și șampilate, cu prețul de lei 6,50 chilo, pe loc.

Cărțile sau comanda, a se adresă președintelui, protoereul D. Lascar, Pitești.

Comitetul.

*

Din anul expirat, 1898, după apelul ce-am publicat în revista «Cassa Rurală», la această școlă s'a înființat o bibliotecă rurală cu numele «*Biblioteca Rurală colonel D. Negel*».

Primii cari ne-a încorajat sînt d-nii colonel Negel, Ionescu șeful gărei Miroși, I. St. Scodăcescu Revisor școlar.

Sub-semnatul în dorința de a forma un număr și maî mare de volume, rog pe onor. d-nii autori să bine-voiască a contribui la această sfîntă ca-usă, cât și pe onor. organe de publicitate de a reproduce acest apel și a ne trimite foile d-lor.

Alexandru Cristu Ropescu.

Invêt, Surdulesci-Telcorinan.

M U L Ţ U M I R Î

În numele școlei, ce subsemnatul conduc și ca îterpret al elevilor mei, aduc căldurose mulțumiri: d-nei și d-lui *George N. Păianu*, mare proprietar și senator, care aî bine-voit a da patru-șeci 40 lei, pentru a se cumpêră cărți la elevii premianți, din această școlă. Asemenea și d-lui M. Băltescu care a dat 15 lei și N. Gașpăr, 5 lei, tot pentru acelaș scop.

Const. Evulescu.

Invêtător, Botescl, Mehedinți

Sub-semnatul, invêtător din com. Aninosa, jud. Muscel, aduc la cunoscînța publicului țarei și a tuturilor făcătorilor de bine școlei rurale, următorele: Domnul colonel Iôn Petroianu, cu regimentul Muscel No. 30, făcînd un marș pină la comuna noastră, în ziua de 24 și 25 Iunie, a bine-voit între altele a visită școlă, pe care a vêdut-o nu numai ca clădire, dar a examinat și elevii ei. Mulțumindu-se de rêsponsurile lor a luat inițiativa ca împreună

cu toți d-nii oficeri ai regimentului citat, să ofere suma de lei 50 copiilor săraci, în scop a li se cumpără cărți și încălțăminte.

Dumneșu să le dăruiască sănătate și ani fericiți.

N. I. Marian.

Sub-semnatul Paroh al bisericii Gighera, plasa Balta jud. Dolj, aduc prin publicitate mulțumirile mele, persónelor mai jos notate, cari au bine-voit a mă ajuta pentru cumpărarea unui Orologiu mare, tipărit cu litere stră-bune, legat de noi în piele și pânză:

Preotul Ión Gh. Bărsănescu, Nicolae C. Dascălu, Ión M. Berceanu, Marin St. Benghea, Toma St. Purcărescu, toți din parohia Gighera.

I. G. Bărsănescu.
Preot.

*

Sub-semnatul, aduc vii mulțumiri d-lui D. Domnescu, care a contribuit cu 150 côle de hârtie pentru premii, la copiii școlelor din această comună.

I. Idiceanu.
Invăț. Bodescii-Precistei, Némțu.

*

Pentru ziua de 29 Iunie d-nii și d-mnele mai jos notați au avut buna-voință să contribue cu sume de bani pentru cupărare de cărți pentru premii:

Nicu Rusescu, Mitică Turnavitu, d-na Manda Mărgăritescu, Ion Istrătescu, Apostol Mazilu, Const. Mazilu, Ilie Mărgăritescu, Const. D. Fântănaru, și Elena Drăghicénu.

Pentru care se aduc mulțumiri.

C. T. Popescu.
Invățator-diriginte.

*

D-l Ión Nicolescu, fotograf, soséua Jianu București, și președintele societății industriale «Curtea de Argeș» oferind gratuit un număr de 32 broșuri «Albina» spre a se distribui ca premii elevilor distinși din această comună, în numele școlei, îi aduc căldurosele mele mulțumiri.

G. Florescu.
Dirig. Vălsănesci, Argeș.

*

Următorii locuitori au dăruit școlei din comuna Roșiori, diferite articole:

D-l Toma Anghelescu, d-l Mihail Anghelescu, și d-l Iancu Anghelescu.

Pentru cari li se aduc mulțumiri.

C. Popescu.
Invăț. com. Roșiori.

*

Domnii G. Socoténu, comerciant, și C. Pretorianu, preot, ambii din com. Damianu, jud. Dolj, venind în ajutorul elevilor distinși la învățătură, cu ocazia distribuirii premiilor, au oferit cărți de studiu.

Pentru care ofrandă, demnă de totă lauda, în numele tinerilor mei elevi, exprim sincere mulțumiri, acestor onorați donatori, dorind a avé mulți imitatori, cu asemenea fapte caritabile.

D. Epurénu.
Inv. com. Damianu, Dolj.

POȘTA ADMINISTRAȚIEI

D-luî *I. Teodorescu*, învățător Broșteni, Sucéva. — Ambele abonamente sînt plătute: al bibliotecii de Minister, al d-v. de Casa M. S. Regeluî.

D-luî *Gr. Constantin*, str. Militară 62, Galați. — Trimiteți cu mandat poștal pe adresa Administrației, nu vă costă de cât 25 bani și nu se pierde.

D-luî *Iosif Ianculescu*, învățător Cârcea, jud. Dolj. — Abonamentul d-v. pe anul al II-lea achitat cu chitanța 11.244; din eróre vi s'a trimis avis.

I. Popescu, învățător Mosăceni, Teleorman. — Idem, chitanța 15.203.

Gh. I. Cârnu, învățător Casimcea, Tulcea. — Idem, chitanța 13.960.

I. Șerbănescu, învățător Necșesci, Teleorman. — Cu chitanța No. 8.055 ați plătit pe anul I de la 1 Oct. 97 pînă la 30 Septembrie 1898, iar onor. Eforie a luat și plătit abonamentul pentru bibliotecă pe ambiî ani, deci pentru ce ați plătit ați primit.

D-luî *Ión C. Marinescu*, repetitor, școla superióră de agricultură, Loco. — D-l Ión Căruntu a trimis dejă abonamentul pe anul curent și i s'a liberat chitanța 15.533 din 2 Iulie curent. Comunicați-ne ce facem cu cei 5 lei trimiși de d-v. pentru el? D-v. vi s'a eliberat chitanța 15.618.

Pr. *Iacob Constantinescu*, Mihăesci, Muscel. — Abonamentul sf. vóstre achitat cu chitanța No. 15.353.

D-neî *Eufr. Alicesandrescu*, Tazlău, Némțu. — Abonam. d-vóstră achitat cu chitanța No. 11.390.

Păr. *D. Nicolae*, Blăjanî, Buzéu. — Idem 13.953.

D-luî *D. S. Popoalea*, com. Mihaîu-Vitézu, Ialomița. — Pentru anul al II-lea Păr. Popescu nu ne-a trimis nici un abonament.

D-luî *B. Nițescu*, com. Berteau, Prahova. — Anul I sînteți achitați cu chitanța No. 6.773, trimeteți pe anul curent.

D-reî *Elisa Vercescu*, Institutóre, Focșani. — Cu mandatul No. 62 din 2 Noembrie 1898, ați trimis lei 4, pentru care vi s'a trimis textul de pregătire. Vă rugăm deci trimeteți abonamentul.

D-reî *Maria Apostol*, Lălești, Tutova. — Cereți-l librăriei *Stork* din Bucuresci, Calea Victoriei, noi nu-l avem.

D-luî *I. Moman*, Invet. Gherghésa, R.-Sărat. — Anul I sînteți achitați cu chitanța No. 3.195, datoriti anul al II-lea început la 1 Octombrie 1898. Nu intră în cadrul revistei noastre propunerea d-vóstră, dar vom stăruî la locurile competente.

D-luî *C. Ionescu*, Brezoî, Vâlcea. — Abonamentul d-vóstră achitat pe anul II cu chitanța No. 13.925.

D-luî *G. Moianu*, Profesor, Bucuresci. — De ore-ce d-vóstră ați achitat abonamentul de doué ori, cu chitanțele 11.013 și 11.942. cu cea din urmă v'am achitat pe anul al III-lea care începe la 1 Octombrie 1899.

D-luî *Nanulescu*, profesor Alexandria. — Cu C. post. din 30 Iunie 1899. ne-ați anunțat trimiterea a 50 lei pentru abonamente încasate de d-v. din anul trecut și curent, v'am scris că nu s'a primit, am reclamat și ni s'a comunicat că n'ați depus nici un ban. Rugăm descurcați lucrurile, abonații reclamă, și cu drept cuvînt.

Pr. *Gh. Stefaniu*, Coțofeni Dolj. — Abonamentul d-vóstră achitat cu chitanța No. 15.458.

D-l *C. S. Nedeleanu*, com. Nedelea Prahova. — Idem chitanța 11.269, vi s'a trimis numerile cerute și făcut mutarea.